

Момъкът махна с рака. Проклятие! Ами сега? Кому да се довери? Кого да прати? Той тихо изтича до коня си, метна се въз охранения жребец и дръпна юздите. Накъде? Да отиде към Света гора, да обади на Иоана? Какво можеше да му помогне княза? Освен в гнева си да извърши някакво неблагоприятие? Боже, боже, спаси ме, научи ме! Някакъв мъртав свят се виеше пред него. Сякаш изведиш слънцето залезе, всичко потъмня, загасна някогато му. Нова мисъл го прекоси. Да отиде у Белотови? Зоя е хитра жена. Може да го научи нещо. Той припори бясно коня си. С няколко скока якото животно изтича по стръмния баир нагоре. Град от удари се посипа по желязната врата на кулата. Някаква женска глава надникна изплашена от едно прозорче.

- Тук ли е княгинята?

- Не. Тя отиде на Царева ливада с царкиня Мария и царските
люде!

Добромир се плъсна по челото. Само си изгуби времето. Раз-
бира се, че Зоя ще бъде там, защото дъщеря ѝ е канена.

- У вас ли е челник Страт?

- Замина с хората си да укрепва кулата при Аула.

Проклетие! Сякаш всичко трябваше днес да бъде против него. Без да каже ни дума, Добромир отново пришпори коня си. Сега? Накъде? И изведнъж побледня. Как не бе се сетил до сега? Той се спусна с коня към дома си. Като стигна пред къщи, ^{хвърли} ~~хвърли~~ юздите в ръцете на първия срещнат прислужник и изтича нагоре.

Майка му изкочи насреща му. Като го зърна, устните ѝ побеляха.

- Синко... Добромире... Света Владичице...

Тя стисна ръце и го изгледа ужасена. С разрошени коси, за-
дъхан, потънал в пот, Добромир ровеше в една ракла до леглото си.
Извади от там една кожена кесия със ^{зла} ~~злати~~ци, тикна я в пояса си,
грабна наметката си.